

Sygn. akt V KZ 16/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie **D. M.**

skazanego z art. 191a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 maja 2020 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego

Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 kwietnia 2020 r., II AKo (...)

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem upoważniony sędzia Sądu Apelacyjnego w (...) odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonych wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 listopada 2015 r., IV Ka (...), zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 maja 2015 r., VII K (...), wskazując, że jest to już trzeci z rzędu (choć nie trzeci w ogóle) wniosek o wznowienia postępowania, pochodzący od skazanego lub jego obrońcy, a oparty na tożsamej podstawie faktycznej, która stanowiła podstawę wydania przez Sąd Apelacyjny w (...) postanowienia z dnia 29 listopada 2018 r., II AKo (...), oddalającego wniosek o wznowienie postępowania. W przypadku następnego wniosku o wznowienie postępowania (obrońcy skazanego z dnia 6 grudnia 2018 r.), zarządzeniem z dnia 30 stycznia 2019 r., II AKo (...) odmówiono jego przyjęcia jako niedopuszczalnego z mocy ustawy. Te same okoliczności stały się kanwą

kolejnego wniosku, tym razem już osobiście sporządzonego przez skazanego, a będącego przyczyną wydania zaskarżonego zarządzenia.

Zarządzenie powyższe zaskarżył skazany, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie prawa do uczciwego procesu, domagając się wyznaczenia obrońcy z urzędu, a także podkreślając, że jeżeli odmówiono przyjęcia jego wniosku w sprawie II AKo (...), to nowe fakty i dowody wskazane w tamtym piśmie nie mogły być rozpoznane, skoro odmówiono przyjęcia wniosku. W uzasadnieniu zażalenia skazany podkreślił również, że w obecnym wniosku o wznowienie postępowania karnego odwołał się do znajdującego w aktach sprawy nośniku z filmem, który to film, zdaniem skarżącego, nie miał być filmem, o którym w swoich zeznaniach mówiła pokrzywdzona.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Brak jest podstaw do podzielenia argumentacji zażalenia skazanego. Zażalenie to jest bezzasadne i nie może prowadzić do wzruszenia zaskarżonego zarządzenia. Słusznie w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, odwołując się do dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wskazano, że rozstrzygnięcie sądu wznowieniowego, oddalające wniosek o wznowienie postępowania karnego objęte jest także prawomocnością materialną (art. 17 § 1 pkt 7 *in principio* k.p.k.), co powoduje, że niedopuszczalne jest ponawianie kolejnych wniosków o wznowienie postępowania, opartych na tych samych przesłankach faktycznych, a w razie złożenia takiego wniosku – że zachodzi potrzeba odmowy jego przyjęcia z uwagi na powagę rzeczy osądzonej postanowienia oddalającego uprzedni wniosek o wznowienie postępowania.

Podkreślić przy tym należy, że skazany pozostaje w błędzie co do tego, że w sprawie II AKo (....) nie doszło do merytorycznego zbadania wniosku o wznowienie postępowania. Jak wynika bowiem z postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 29 sierpnia 2018 r., wydanego w tamtej sprawie, Sąd ten wniosek oddalił, a więc – po merytorycznym zbadaniu sprawy – uznał, że nie zachodzą opisane we wniosku podstawy do wznowienia postępowania. Skazany najpewniej myli pojęcia „oddalenie wniosku o wznowienie postępowania” (co miało miejsce w sprawie II AKo (...)) z „odmową” jego przyjęcia, co miało miejsce w sprawie II AKo (...), jak i obecnie w sprawie II AKo (...).

Okoliczności wskazywane przez skazanego we wniosku o wznowienie postępowania (pismo z dnia 18 stycznia 2020 r.) były przedmiotem rozstrzygnięcia w postanowieniu z dnia 29 listopada 2018 r., II AKo (...), w którym Sąd Apelacyjny w (...), odnosząc się do poczynionych w sprawie przez orzekające Sądy ustaleń faktycznych i przeprowadzonych dowodów, wskazał, że zaoferowane nowe fakty i dowody nie są w żadnej mierze w stanie podważyć ustaleń w zakresie sprawstwa skazanego i oceny prawnej jego zachowania jako występku z art. 191a § 1 k.k.

Odmowa przyjęcia wniosku skazanego w żadnym razie nie narusza jego prawa do rzetelnego procesu, gdyż okoliczności w nim zawarte stanowiły już przedmiot analizy i ocen sądu wznowieniowego, a ponowne orzekanie w tej sprawie prowadziłoby nie tylko do naruszenia fundamentalnej zasady postępowania karnego – *ne bis in idem*, ale także do niczym nieuzasadnionego wykorzystywania, ograniczonych przecież, zasobów kadrowych wymiaru sprawiedliwości ze szkodą dla uczestników innych postępowań, które realizują ich prawo do sądu.

Skazany powinien pamiętać, że nie może w coraz to nowych wnioskach o wznowienie postępowania odwoływać się do tych samych okoliczności, które były już podstawą rozstrzygnięcia, oczekując, że za każdym razem będą one merytorycznie rozpoznawane. Powinien także mieć na uwadze i to, że postępowanie wznowieniowe nie służy dokonywaniu ponownej oceny dowodów przeprowadzonych w pierwotnym postępowaniu ani tym bardziej – ponownej weryfikacji oceny przeprowadzonej przez Sądy w zakończonym już postępowaniu, a do tego sprowadza się końcowa część pisemnych motywów zażalenia.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.